

עין איה – שבת – פרק ה' – פסקה סא

”וזאת אשתו לקחת לך לאשה”, לקוחין יש לך בה, דאר”ש ב”נ אר”י, כל היוצא למלחמת ב”ד כותב לאשתו גט כריתות”. (שבת נו.)

במלחמת ד' לרומם קרן לעמו,
ע"כ כותב גט כריתות לאשתו
ליאש את לבבו בכל האפשרי
מקשר משפחה ומהרעיון הפרטי
התלוי בו, בהיותו דורך מהלך של
רעיון יותר כללי ויותר עליון,
מהלך עבודת הקודש של העם
כולו. התוכחה אמנם נמרצה היא,
שבשעה שהכלל הוא מתרומם
ומתקדש ביותר, אין הדבר ראוי
להשתמש בעילויים לנגוע במצב
אחד מהם הפרטי, שנעשה חפשי
ע"י התרוממותם העליונה. ומ"מ
מאת ד' היתה זאת, שליקוחין יש
לך בה, שסוף כל סוף גט כריתות
כותב לאשתו, ועוד יש בזה
הוראה המאמתת בפועל את
הניתוק המעשי מחיי המשפחה
הפרטית בשביל הענין הכללי
הלאומי, שג"ז אע"פ שנסתבב
במכאוב, מ"מ סופו הוא שיהיה
לברכה, להגביר חיל ולאמץ רוח
בעז ימין ד' רוממה, בגבורת ישע
ימינו הנטויה על עמו ונחלתו. סא.
תהילים קיח, טז. שם כ, ז.

האומות, שמטרת הווייתן היא
חמרית, והנן מצויירות כעין
אגודת שותפים לצרכי קנינים
אהובים או נדרשים להן, אצלן
תהיה אהבת האומה בכללה רק
אז מבוססת, כשתהיה תמיד
חוזרת אל הפרטים, אל הטבת
מצב המשפחה היחידה שלשם
הטבתה התאגדה האומה, כשם
שחיות מדבריות הבודדות בטבען
מתקבצות לפעמים לרגלי צרה
משותפת או למחזה ריוח של טרף
משותף. ע"כ, אימוץ הזכרת
המשפחה ואיגודה לפי מצבן הן,
הוא ראוי להיות ממכשירי זריזות
הקרב, ע"כ היו הנשים באות
במלחמה ומשותפות עם הבעלים.
לא כאלה חלק יעקב, שתכלית
מציאות האומה, מצד צורתה,
מצד נשמתה ואורח חייה, בשביל
קדושתה ורוח ד' השפוך עליה,
זהו האוצר היותר יקר מכל
חמדה, זהו החפץ העליון של כל
יחיד באומה ושל כל הכלל כולו,
זהו הנותן עז ועטרה להויית
המשפחה עצמה בצביונה
המקודש הישראלי. ע"כ, בבא
התור לעבוד לטובת האומה
בכללה, אז כשרגא בטיהרא
תבטל אהבת המשפחה, לבל
תחלל את עז אהבת האומה.
היציאה למלחמה לא היתה ע"פ
חשבון של הצלחת הפרט, שחשב
שכשישוב מן המלחמה יהיה
מוצלח ומאושר. לא, הוא צייר
בעצמו כאילו התיאש מן החיים
הפרטיים, והולך הוא בשמחה
ע"מ למות מות גבורים וקדושים